

Sygn. akt II AKa 308/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Jerzy Leder

Sądu Apelacyjnego Rafał Kaniok

Protokolant sek. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019r.

sprawy M. C. (1) syna H. i B. z d. M., urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 258 § 2 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 stycznia 2018 roku sygn. akt XVIII K 125/15

I. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenia o karach łącznych zawarte w punktach 23 i 24,

- ustalając, że czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 4. miał miejsce nie później niż 8 sierpnia 1999r., wyrok co do tego czynu uchyla i postępowanie w tym zakresie - na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 kpk – umarza obciążając kosztami w tej części Skarb Państwa,

- uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XIV aktu oskarżenia a przypisanego w pkt. 19 wyroku obciążając kosztami postępowania w tym zakresie Skarb Państwa,

II. wyrok w pozostałej zaskarżonej części utrzymuje w mocy,

III. na podstawie art. 91 § 2 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt. 1, 3, 5, 8, 10, 11, 13, 15, 17, 20 i 22 zaskarżonego wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na tej samej podstawie łączy kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego w pkt. 1, 5, 11, 17 i 20 zaskarżonego wyroku wymierzając karę łączną 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 40 (czterdzieści) zł,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 marca 2012r. do dnia 19 lutego 2012r,

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym kwotę 3.400 (trzy tysiące czterysta) zł z tytułu opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 308/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 3 stycznia 2018r. w sprawie XVIII K 125/15

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Oskarżony w 2006r. ukończył studia inżynierskie, jego zainteresowania i aktywność zawodowa związane są ze sportem, od 1 października 2014r. pracuje w	Dyplom, 2 zaświadczenia, List gratulacyjny	5913-5916

			klubie sportowym;		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Dokumenty z k. 5913-5916	brak podstaw do kwestionowania ich treści;

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		

Lp.	Zarzut	
CZYN I	<p>Obraza art. 410 kpk w zw. z art. 6 kpk skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi.</p> <p>Sąd w oparciu o kryteria art. 7 kpk prawidłowo ocenił zeznania P. S. (1), uwzględnił całość jego wypowiedzi, w tym zeznania złożone na rozprawie (k. 28-30 uzasadnienia);</p> <p>- P. S. (1) w śledztwie konsekwentnie wyjaśniał co do okoliczności poznania oskarżonego i nabywania od niego i dwóch współpracujących z nim osób substancji ujętych w zarzucie, wskazał miejsca odbioru narkotyków, rozpoznał oskarżonego podczas czynności okazania wizerunku, co potwierdził na rozprawie (...kojarzę M. C. (1). To jest kolega K. k. 4832);</p> <p>- to, że P. S. w 2013r. w następstwie pobicia doznał urazu głowy wynika z zeznań świadka, jego matki (świadek M. W.) i dok. medycznej; Sąd słusznie przy tym przyjął, że postawa świadka w czasie rozprawy, gdy wskazywał na niepamięć zdarzeń z tego właśnie powodu, była uwarunkowana obawą o własne bezpieczeństwo, na co wprost wskazał biegły obecny przy przesłuchaniu (k. 5338-5343, t. XXVII), argument obrony, że skoro oskarżony nie groził świadkowi, to obawy te są bezzasadne, jest chybiony; P. S. (1) został skazany za udział w grupie przestępczej, do której należał również oskarżony, zna zatem mechanizmy funkcjonowania osób z tego środowiska, stąd jego obawy, niezależne od postawy wobec świadka samego oskarżonego,</p>	# zasadny
CZYN II		# częściowo zasadny
Pkt. 3 wyroku		# niezasadny
CZYN III		# zasadny
Pkt 4 wyroku		# częściowo zasadny
CZYN IV		# niezasadny
Pkt 5 wyroku		# zasadny
CZYN VI		# częściowo zasadny
Pkt 8 wyroku		# niezasadny
CZYN VII		# zasadny
Pkt 10 wyroku		# częściowo zasadny
CZYN VIII		# niezasadny
Pkt 11 wyroku		# zasadny
CZYN IX		# częściowo zasadny
Pkt 13 wyroku		# niezasadny
CZYN X		# zasadny
Pkt 15 wyroku		# częściowo zasadny
CZYN Y		# niezasadny
XIII i XV		# zasadny
Pkt 17 i 20 wyroku		# częściowo zasadny
CZYN XIV	# niezasadny	
Pkt 19 wyroku	# zasadny	
		# częściowo zasadny
		# niezasadny

- świadek potwierdził jednocześnie swoje zeznania ze śledztwa, stąd stanowisko obrońcy o ich wycofaniu jest bezzasadne w stopniu oczywistym,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
- wobec uznania za wiarygodne zeznań P. S., Sąd słusznie odmiennie ocenił wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania P. K. i T. K., świadek podał okoliczności poznania w/w, łączące ich relacje, słusznie przy tym Sąd wskazał, że oskarżony i świadek K. byli skazani w jednym postępowaniu jako współsprawcy czynu (wyrok k. 5567-5570);	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
w zakresie tego, że wskazani byli bezpośrednio identyfikowani z oskarżonym, relację P. S. potwierdzają zeznania R. K. (2), który podał, że choć nie wie o działalności przestępczej w/w, to kojarzy ich z C. (k. 260, 5470),	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
- zeznania M. H. (1), który nie miał wiedzy na temat transakcji oskarżonego z P. S. (3), nie podważają zeznań P. S., wbrew stanowisku obrońcy, wynika z nich zgoła odmienny wniosek a to taki, że relacje obu świadków wspierają trafność ustaleń Sądu Okręgowego, że oskarżony w okresie ujętym w zarzutach aktywnie uczestniczył w szeroko rozumianym procederze obrotu narkotykami, tym samym nie jest trafny argument obrony, by ustalenia Sądu w tym zakresie wynikały wyłącznie z gołosłownych twierdzeń M. H.,	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
W zakresie analizowanego czynu, zgodzić się należy z obrońcą, że Sąd błędnie ustalił, że świadek P. S. (1) pierwsze narkotyki wziął w „komis” od P. K. (2) na początku kwietnia 2002r. (str. 1 uzasadnienia). Z odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny

Pragi z 16 lutego 2002r. w sprawie IV K 45/02 jednoznacznie wynika, że P. K. (2) i oskarżony w ramach tego postępowania byli tymczasowo aresztowani do dnia 13 maja 2002r, w konsekwencji ten okres zaliczono im na poczet orzeczonych kar. Tym samym, P. S. (1) przed tą datą nie mógł spotkać się z P. K. (2) w jego mieszkaniu, ustalić warunki współpracy i przyjmować w komis narkotyki. Powyższe nie oznacza jednak, jak przyjmuje obrońca, że świadek złożył nieprawdnie zeznania. P. S. (1) opuścił areszt w kwietniu 2002r. i podał, że współpracę z w/w rozpoczął właśnie po opuszczeniu aresztu. Świadek, dla potrzeb rozpoznawanej sprawy po raz pierwszy był przesłuchany w lipcu 2011r, a zatem ponad 9 lat po zdarzeniach ujętych w zarzucie. Dopytywany jeszcze w śledztwie o czas współpracy z w/w, w tym z oskarżonym, przy wprowadzaniu do obrotu narkotyków, zdarzenia te utożsamiał z datą zabójstwa w K., co miało miejsce 31 maja 2002r. (k. 175). W konsekwencji twierdzenie świadka, że współpracę z P. K. rozpoczął w kwietniu 2002, gdy miało to miejsce miesiąc później, stanowi wyłącznie pomyłkę świadka i w żadnej mierze nie może być oceniane jako złożenie nieprawdziwych zeznań. Co przy tym istotne, zważywszy na przyjęty w opisie czynu czas przestępczego działania oskarżonego, wskazane ustalenie nie mogło mieć wpływu na treść orzeczenia (art. 438 pkt 3 kpk).

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi.

Dokonując analizy materiału dowodowego sprawy w zakresie

udziału oskarżonego w grupie przestępczej, Sąd odniósł się do relacji świadków, na których obrońca powołuje się w zarzucie i ocenił je w oparciu o prawidłowo zastosowane kryteria art. 7 kpk;

Wbrew stanowisku obrońcy, zeznania części z nich wprost wspierają relację M. H., tytułem przykładu:

- Z. S.: spotkałem się z osobą o ps. (...), słyszałem o takiej osobie wcześniej niż na procesie... ten człowiek to się dobrze bije, ćwiczy jakieś walki... od S. słyszałem, że ten C. jest w grupie... ja tylko raz o oskarżonym słyszałem od Arka S. (k. 3844, podkreślenie SA),

- A. G. (1): ...słyszałem o pseudonimie (...), słyszałem o jakimś człowieku co się w Anglii ukrywał, przynależał do grupy (...), mówił mi o tym B. K.... mówił, że go zna z G. (k. 3992);

Przywołane fragmenty zeznań wraz z relacją M. H. (1) (tj. zna sztuki walki, ukrywał się w Anglii, pochodzi z G.), nie pozostawiają wątpliwości w zakresie identyfikacji oskarżonego jako członka grupy przestępczej o ps. (...).

Okoliczność, że świadkowie A. S., J. S., czy R. K. (2), kwestionują udział oskarżonego w grupie, a dwaj pierwsi wprost zarzucają, że M. H. kłamie, nie oznacza, by odmienne oceny i ustalenia Sądu były wadliwe;

Sąd prawidłowo także wskazał, w oparciu o jakie kryteria ustalił, że grupa, w której udział przypisał oskarżonemu stanowiła zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 kk. Rola w niej oskarżonego, jako bezpośrednio współpracującego m. in. z M. H.

(1) wprost wynika z zeznań tego świadka. Stanowisku obrony, by oskarżony w żadnej mierze nie świadczył na rzecz grupy, przeczą ustalenia Sądu w zakresie czynu IX.

Obraza art. 4 kpk w zw. z art. 366 kpk.

- brak jakichkolwiek podstaw faktycznych do przyjęcia, że osoba o pseudonimie (...), na którą w zeznaniach wskazują świadkowie to utytułowany zawodnik (...);

M. H. (1) zeznając na okoliczność przestępstw popełnianych z oskarżonym mówi o nim zamiennie C. bądź M., zatem nie A..

P. S. (1) mówiąc o współpracy z ps. (...) wskazuje na oskarżonego.

A. G. (1) zeznając o osobie o ps. (...) identyfikował go z osobą ukrywającą się w Anglii.

Żadna z przesłuchanych w sprawie osób nie wskazała, by osobę o ps. (...) utożsamiała z A. C. (1), znanym i utytułowanym zawodnikiem sztuk walk, stąd taki wniosek obrońcy pozostaje w oderwaniu od materiału dowodowego sprawy.

Świadek M. B., na którego powołuje się obrońca nie zeznawał w tym przedmiocie, natomiast A. Ł. podał, że wie, że jakaś osoba o nazwisku C. walczy w (...), A. C. (2) jeżeli dobrze pamiętam (k. 4510). W oparciu o takiej treści zeznania, przy uwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego sprawy, stanowisko obrońcy w zakresie wątpliwej identyfikacji oskarżonego jako osoby o ps. (...) jest chybione i to w stopniu oczywistym.

Stanowisko Sądu odwoławczego co do tego czynu ujęto w części formularza, która obejmuje okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu.

W zakresie samych zarzutów apelacyjnych, wobec treści rozstrzygnięcia co do tego czynu, zastosowanie znajduje art. 436 kpk.

Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk skutkująca błędem w ustaleniach faktycznych.

Świadek koronny w toku postępowania wskazywał okoliczności, w jakich nawiązał za pośrednictwem oskarżonego kontakt z W. S. (1) i było to po tym, jak opuścił zakład karny, gdzie przebywał ponad 7 lat (listopad 2001-luty 2008, k. 3916). Nie ulega wątpliwości, że z uwagi na taki czas izolacji potrzebował odnowienia swoich kontaktów przestępczych, bądź nawiązania nowych. M. H. (1) konsekwentnie podawał, że znał W. S. (1) wcześniej, ale rozpoczął z nim współpracę w obszarze narkotyków dzięki pośrednictwu oskarżonego, którego świadek zastąpił w bezpośrednich kontaktach z W. S. wobec ówczesnej sytuacji prawnej M. C., który się ukrywał. Skoro zatem świadek niejako przejął stałego odbiorcę oskarżonego, to jego dalszy udział w zyskach z procederu jest logiczny i zrozumiały.

Relacja M. H. znajduje częściowe wsparcie w zeznaniach S. Ś. (1).

Świadek koronny tuż po opuszczeniu zakładu karnego wrócił do działalności przestępczej, aktywnie

w niej uczestnicząc przebywał tym samym w środowisku osób, które tożsamą działalność prowadziły. To czyni logicznym ustalenie, że co do części transakcji był jedynie ich świadkiem a nie uczestnikiem. Argument obrońcy, że po opuszczeniu aresztu powinien unikać takich sytuacji, w świetle wskazań doświadczenia życiowego jak i wiedzy, uznać należy za postulat, nie zaś odzwierciedlenie rzeczywistości.

***Obraza prawa materialnego
- art. 56 ust. 1
ustawy z 29.07.2005r. o
przeciwdziałaniu narkomanii.***

Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że zachowanie oskarżonego sprowadzające się do jego zastąpienia w bezpośrednich kontaktach z odbiorcą narkotyków przy pozostawieniu uzyskiwania stałych dochodów z każdej transakcji, podlega ocenie w ramach współsprawstwa a nie

pomocnictwa, słuszna jest zatem argumentacja Sądu Okręgowego w tym przedmiocie.

Pomocnika i współsprawcę różni stosunek psychiczny do czynu – współsprawca uczestniczy we własnym przedsięwzięciu, realizowanym z innymi osobami, w ramach przyjętego podziału ról, pomocnik bierze natomiast udział w cudzym przestępstwie. W rozpoznawanej sprawie, sytuacja faktyczna niejako zmusiła oskarżonego do zmiany sposobu realizacji jego przestępczej działalności z W. S. (1) – przekazał ten kontakt świadkowi koronnemu, ale nadał z tytułu każdej transakcji czerpał stałe, umówione dochody. W konsekwencji, choć zmianie uległy czynności oskarżonego, to nadal

pozostał on osobą bezpośrednio zaangażowaną w proceder poprzez czerpanie z niego stałych i wcześniej umówionych ze współsprawcą korzyści.

W konsekwencji, w zaskarżonym zakresie wyrok nie jest dotknięty obrazą art. 18 § 1 kk, bo do tego sprowadza się istota zarzutu.

Obraza art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi.

Niezależnie od tego, że obraza art. 4 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu apelacji, to argumentacja obrońcy także w tym zakresie nie jest słuszna. Sąd Okręgowy uwzględnił okoliczność, że świadek koronny wadliwie identyfikował model broni będącej przedmiotem jego transakcji z oskarżonym, samo to nie oznacza jednak, że broni z amunicją od oskarżonego nie kupił.

Świadek M. H. (1) konsekwentnie podawał co do okoliczności, w jakich oskarżony sprzedał mu broń (M. C. ukrywał się już wówczas w L.), a także, że na jej zakup złożył się z czterema innymi osobami. Okoliczność tą częściowo potwierdził A. G. (2) (k. 5597-5598 Wirtualnie posiadałem broń z H.... Składałem się z H. na ten pistolet...). Świadek S. Ś. (1) potwierdził relację M. H., że broń wraz z amunicją przez jakiś czas była przechowywana na strychu jego domu, jak również to, że później została zakopana (k. 5048, 5049, t. XXVI).

Świadek koronny wypytywany co do samej broni przyznał, że po zakupie nie umiał jej obsługiwać

(k. 4237), a nadto wskazał, że nie zna się na dokładnych modelach broni (k. 5533, t. XXVIII). Kwestia modelu broni, jak i wiedzy świadka koronnego w tym zakresie, była przedmiotem postępowania dowodowego, a w konsekwencji ocen i ustaleń Sądu, których skarżący nie podważył.

Nie jest zatem tak, jak podnosi obrońca, by ustalenia sądu w tym zakresie były wadliwe i wynikały wyłącznie z zeznań M. H.. Samo to, że w całości nie potwierdzają ich inne osoby, na których udział w tym przestępstwie wskazuje M. H., w tym przywołany w apelacji M. Ł. (1), nie oznacza, by ustalenia sądu były błędne. Świadek Ł. zaprzeczył popełnianiu przestępstw z oskarżonym, ale potwierdził znajomość z nim, jak również M. C. (3), które to osoby świadek koronny przywołuje w kontekście tego zarzutu (k. 5041-5043). Uwzględniając przy tym okoliczność, że świadek M. Ł. odmówił odpowiedzi na część pytań dotyczących M. H. (1), trudno uznać, by dowód taki stanowił skuteczną przeciwwagę dla ocen i ustaleń Sądu.

W omówionych przez Sąd okolicznościach, samo to, czy i jakie zarzuty dot. broni prokurator sformułował wobec innych osób, pozostaje bez znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego.

.....
Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi.

Obraza art. 410 kpk w zw. z art. 366 kpk.

Sąd nie uchybił regułom ujętym w przywołanych przepisach przy

ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków Z. G. i R. M..

Świadek koronny podał, w jakich okoliczności (z jakiego powodu) powstał plan wymuszenia rozbójniczego na pokrzywdzonych, jak przebiegała jego realizacja. Pokrzywdzeni temu zaprzeczyli, przyznali jednak, że znają się a w okresie ujętym w zarzucie przebywali w Anglii, świadek R. M. podał, że mieszkał w L. w latach 2006-2008 (k. 4901). Z. G. potwierdził, że zna oskarżonego (z L.) a także świadka koronnego wybitnie negatywnie wypowiadając się o nim (k. 3848, t. XX). Relację M. H. (1) co do przestępstwa na szkodę w/w w ograniczonym zakresie wsparły zeznania S. Ś. (1), który podał, że H. po powrocie z L. mówił mu, że brał udział (...latał...) w pobiciu osoby o pseudonimie (...) i że chodziło o jakieś pieniądze (k. 5045).

Logiczna analiza przywołanych dowodów, uprawniała Sąd Okręgowy do poczynienia takich ustaleń, jakie stanowiły podstawę przypisania oskarżonemu czynu zarzuconego mu w pkt. VII. Postawa pokrzywdzonych, którą akcentuje obrońca, nie podważa ustaleń Sądu. Z relacji świadka koronnego wynika bowiem, że popełnione na ich szkodę przestępstwo było spowodowane konfliktem w środowisku przestępczym, wcześniejszym zleceniem przez nich pobicia bliskiego kolegi oskarżonego. Tego typu sytuacje, jak wskazuje praktyka, często rozstrzygane są w ramach takiego środowiska, zatem bez angażowania organów ścigania. Nie jest zatem słuszne stanowisko, by sama postawa pokrzywdzonych, którzy nie potwierdzają okoliczności wskazywanych przez świadka

koronnego, podważała trafność ustaleń Sądu Okręgowego.

.....

Obraza prawa materialnego art. 284 § 1 kk.

Skarżący upatruje obrazy wskazanego przepisu w jego zastosowaniu w sytuacji, gdy Sąd nie ustalił, by oskarżony dokonał przywłaszczenia ujętej w zarzucie marihuany i wyeliminował z jego opisu znamiona z art. 64 ust. 1 ustawy. Zastrzeżenia skarżącego w tym zakresie są zatem chybione i to w stopniu oczywistym.

Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk a nadto art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi.

Sąd Okręgowy nie uchybił wskazanym przepisom przy ocenie zeznań M. H. (1), bez znaczenia pozostaje w tym zakresie okoliczność, że M. S. prokurator nie zarzucił współsprawstwa co do tego czynu. Sąd przyjął zresztą, że wskazany uczestniczył w podziale zysku z przestępstwa, nie zaś samym czynie (k. 11 uzasadnienia).

Zasadnie Sąd przypisał oskarżonemu współsprawstwo do udziału w obrocie, co wynika ze wspólnego jego zaplanowania, partycypowania w zyskach a realizacji, bez osobistego udziału oskarżonego, w ramach przyjętego podziału ról.

W zakresie tego czynu zeznania M. H. częściowo wspierają wypowiedzi S. Ś. (1), który podał, że H. oszukał kogoś przy transakcji narkotykowej, dotyczyło to ok. 6 kg marihuany, za którą nie zapłacił (k.5053, t. XXVI).

Obraza art. 366 kpk w zw. z art. 4 kpk.

Zarzut apelacyjny bez związku z ustaleniami i ocenami Sądu co do czynu z pkt. VIII.

Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi.

Sąd Okręgowy nie uchybił regułom ujętym w przywołanych przepisach. Zeznania M. H. (1) znajdują częściowe wsparcie w wyjaśnieniach F. P. ze śledztwa, gdy przyznał się do sutenerstwa, wskazał także, że zna oskarżonego, choć zaprzeczył, by popełniał z nim przestępstwa (k. 2704-2707, 5039).

Dla ocen i ustaleń Sądu w tym zakresie bez znaczenia pozostaje, czy M. S. prokurator zarzucił popełnienie czynu z art. 204 § 2 kk. Świadek ten potwierdził jednocześnie znajomość z oskarżonym i M. H., jak również swoje wyjazdy do Wielkiej Brytanii w 2008r. (k. 3986-3987).

Nie jest uprawnione stanowisko obrońcy, by M. H. (1) nie był w stanie wskazać z jakich agencji towarzyskich pochodziły pieniądze, bowiem przeczy temu protokół z k. 629-630, 4230.

Obraza art. 366 kpk w zw. z art. 4 kpk.

Niezależnie od wadliwości konstrukcji zarzutu, konfrontacja zawsze ma charakter fakultatywny (art. 172 kpk). Jej istota sprowadza się do wyjaśnienia sprzeczności w relacjach osób przesłuchiwanym. Czynność ta ma sens, gdy

przesłuchiwani relacjonują tożsame zdarzenie, podając różne jego okoliczności. W sytuacji, gdy jedna z osób przeczy zaistnieniu zdarzenia, o którym mówi inny przesłuchiwany, trudno mówić o „sprzeczności” w ich wypowiedzi, która może być usunięta w wyniku konfrontacji.

.....

Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi.

Ustalenia Sądu Okręgowego w analizowanym zakresie rzeczywiście wynikają wyłącznie z zeznań M. H. (1), co jednak nie oznacza, by były wadliwe. Sąd przy ocenie tego dowodu nie uchybił regułom ujętym w przepisach powołanych w zarzucie. Jego istota sprowadza się do stanowiska, że skoro dowód nie znajduje potwierdzenia to jest bezwartościowy, czemu przeczy art. 7 kpk.

Obraza art. 170 § 1 pkt 4 kpk a contrario w zw. z art. 6 kpk.

Sąd w oparciu o trafne okoliczności faktyczne oddalił wniosek dowodowy (k. 5281, 5286). M. H. (1), w przeciwieństwie do oskarżonego, nie mieszkał w L. a jedynie okazjonalnie tam przebywał, nigdy nie prowadził samochodu, stąd nieuprawnione jest oczekiwanie, by na podstawie programu komputerowego wskazał miejsca związane z zarzutem, tym bardziej, że dotyczy to szeregu miejsc, gdzie pokrzywdzony mógł przebywać. Czym innym jest wskazanie konkretnego miejsca, gdzie świadek był systematycznie (przywołana przez obrońcę siłownia), czym innym odtworzenie trasy przemieszczania

się samochodem kierowanym przez inną osobę.

.....

Czyn XIII - obraza art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi.

Zeznania M. H. (1), jak słusznie przyjął Sąd, w zakresie organizacji i realizacji przestępstwa znajdują potwierdzenie w relacji S. Ś. (1). Zgodność ta dotyczy nawet takich szczegółów jak przesłanie smsa po przekroczeniu przez w/w granicy. Sąd racjonalnie wskazuje powody, dla których S. Ś. nie podaje oskarżonego jako osoby pozostającej w związku z przemytem 0,5 kg kokainy – M. H. (1) nie był na miejscu, przebieg przemytu zna z relacji telefonicznej Ś. i oskarżonego. Wbrew stanowisku obrońcy, świadek koronny jednoznacznie wskazał, że wiedzę na temat finalizacji transakcji miał także od oskarżonego (k. 4936).

Czyn XV – obraza art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk.

W zeznaniach M. H. także co do tego czynu nie ma sprzeczności, na które wskazuje obrońca. Świadek relacjonował konsekwentnie, podawał, w jakich okolicznościach stał się świadkiem odbioru przez oskarżonego i S. A. dwóch przesyłek z amfetaminą. Wiarygodnie zeznał ...ja nie byłem przypadkową osobą dla oskarżonego to po co miał się kryć, ja robiłem interesy z oskarżonym, oskarżony mi ufał, w naszych strukturach byliśmy razem (k. 4943). W konsekwencji to, że M. H. (1) jest jedynie świadkiem a nie uczestnikiem dwóch dostaw nie podważa wartości jego zeznań;

.....

Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk skutkująca błędnymi ustaleniami faktycznymi.

Stanowisko obrońcy zasługuje na uwzględnienie. Świadek koronny, co wprost wynika z jego zeznań, aktywnie uczestniczył w działalności przestępczej związanej z szeroko rozumianym obrotem narkotykami. Był uczestnikiem szeregu transakcji, w tym często ich inicjatorem i organizatorem, ta działalność była istotnym źródłem jego dochodów. Jeszcze w toku śledztwa, relacjonując w zakresie organizacji przemytu kokainy do Wielkiej Brytanii, wprost wskazywał na jej nieopłacalność przy małych ilościach środka. Podawał, że w czerwcu 2009r. a zatem w czasie bezpośrednio po okresie ujętym w zarzucie, rozmawiał z ps. (...) (S. A.) o możliwości zorganizowania przemytów większej ilości, rozmawiał o tym także z ps. (...) i E.. Zapewniał przy tym, że ma zapewniony zbyt. Podniósł w tym zakresie ...ja przy każdej transakcji pytałem go o tę sprawę, ale on ciągle odwlekał, mówił np., że ma już kuriera, ale czegoś ciągle brakowało (k. 762, 4946). Rację ma zatem obrońca oskarżonego, że uwzględniając całokształt okoliczności sprawy i oceniając je przez pryzmat art. 7 kpk, nieuprawnione jest ustalenie, by świadek odmawiał działań w tym zakresie. Słusznym jest przy tym wskazanie, że na rozprawie w dniu 1 lutego 2016r. wprost zeznał ...nie zdarzało się, nie pamiętam takich sytuacji, aby oskarżony podzegał do popełnienia przestępstw (k. 3918).

.....

Zarzuty skierowane wobec oceny wartości dowodowej zeznań M. H. (1).

Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk.

Sąd Okręgowy w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 kpk prawidłowo ocenił relację świadka koronnego. Dowód ten ma zasadnicze znaczenie w sprawie, nie jest jednak tak, jak podnosi obrońca, by nie podlegał jakiegokolwiek weryfikacji.

Zeznania M. H. (1) znajdują częściowe wsparcie w dowodach wskazanych przez Sąd Okręgowy, jak i powyżej.

Przywołać w tym zakresie należy zeznania S. Ś. (1), który niezależnie od okoliczności omówionych przy poszczególnych czynach, konsekwentnie wskazywał na swoją bezpośrednią współpracę z M. H. w ramach tzw. grupy (...). Odnosząc się do wartości wypowiedzi, prawdomówności M. H. zeznał ...na trzy lata współpracy raz się zawiodłem na nim bo się umawialiśmy na coś i się nie wywiązał z obietnicy... wobec mnie był wiarygodną osobą, nigdy w życiu nie zdarzyło się, abym przyłapał go na kłamstwie (k. 5050). Co do efektów konfrontacji ze świadkiem koronnym S. Ś. (1) podał natomiast ...głównie miała na celu sprecyzowanie mojej liczby wyjazdów do Holandii ponieważ w wyjaśnieniach podawałem 3-4 wyjazdy a H. więcej, jak potem były mi zadawane pytania, okazało się faktycznie, że tych wyjazdów było więcej, H. miał rację (k. 5050, podkreślenie SA);

Świadek I. Al. (...) zeznając co do osoby M. H. wskazywał na jego istotne usytuowanie w grupie tzw.

„(...)” – ...H. nie był pierwszy lepszy w grupie (...), miał dobrą pozycję w grupie, miał dużo osób pod ręką, swoją podgrupę, miał mocnych chłopaków. Wprost także wskazał, że choć nie zgadza się z tym, co świadek koronny zeznał na jego temat, ...to nie znaczy, że nie jest wiarygodny (k. 4082-4083).

Świadek R. K. (2) także wskazał na mocną pozycję świadka koronnego w grupie i to, że zajmował się przemytem narkotyków (k. 2612).

Przywołane dowody świadczą o dobrej pozycji M. H. (1) w grupie przestępczej, a w konsekwencji jego wiedzy co do osób w jej ramach działających. Pośrednio weryfikują też wartość wypowiedzi świadka koronnego.

Nie podważa zeznań świadka koronnego samo to, że zażywał narkotyki, czego świadek nigdy nie kwestionował. Zważywszy jednak na jego pozycję w grupie, nie do obronienia jest stanowisko obrońcy, by ta okoliczność rzutowała na sposób jego funkcjonowania i wiarygodność. Kwestia ta była przedmiotem analizy Sądu Okręgowego, który słuszne stanowisko w tym przedmiocie zajął także w postanowieniach z 12 stycznia 2016r. i 2 lutego 2017r. - k. 3852 t. XX i k. 5262 t. XXVII.

Obraza art. 42 ust. 2 Konstytucji w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 170 § 1 kpk a contrario.

Sąd Okręgowy oddalając ujęte w zarzucie wnioski dowodowe oskarżonego i jego obrońcy nie ograniczył, ani tym bardziej nie pozbawił oskarżonego prawa do obrony.

Argumentacja zawarta w postanowieniach w tym przedmiocie w pełni zasługuje na aprobatę, zbędne jest zatem jej powielanie (k. 5107-5108 t. XXVI, k. 5155 i 5156 t. XXVI, k. 5262 t. XXVII, k. 5281, 5286, 5351 t. XXVII, k. 5535 i 5536 t. XXVIII);

.....

Rażąca surowość orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy uwzględnił okoliczności z art. 53 kk mające znaczenia dla kształtowania kar jednostkowych, prawidłowo również ukształtował karę łączną. Zmiana wyrok w tym zakresie wynikała z innych – omówionych – okoliczności, zatem nie była uwarunkowana uwzględnianiem zarzutu opartego na art. 438 pkt 4 kpk;

Poza uwagą Sądu Apelacyjnego nie pozostały okoliczności dotyczące aktualnej sytuacji życiowej oskarżonego, w tym uzupełnionego wykształcenia, zatrudnienia, podnoszenia kompetencji zawodowych, co zostało wykazane złożonymi dokumentami. Okoliczności te nie równoważą jednak ciężaru gatunkowego tych obciążających oskarżonego w takim stopniu, by orzeczone wobec niego kary jednostkowe, jak i sposób ukształtowania łącznej, uznać za surowe w stopniu rażącym.

.....

Obrońca dodatkowo podniósł, w toku rozprawy apelacyjnej, że wobec popełnienia części przypisanych oskarżonemu czynów na terytorium Wielkiej Brytanii, zachodzi potrzeba poczynienia ustaleń, czy wg.

prawa obowiązującego w miejscu ich popełnienia, nie doszło do przedawnienia karalności tych czynów, co Sąd mógłby uwzględnić wobec treści art. 111 § 2 kk (k. 5938 i nast.).

Uregulowana w art. 111 kk tzw. zasada podwójnej karalności, jako warunek odpowiedzialności za czyn popełniony za granicą, w § 1 wprowadza obowiązek wykazania, że stanowi on przestępstwo również na podstawie ustawy obowiązującej w miejscu jego popełnienia a w § 2 - możliwość uwzględnienia na korzyść sprawcy różnicy między ustawą polską a obowiązującą w miejscu popełnienia przestępstwa. obrońca oskarżonego nie kwestionując wykazania warunków z § 1 art. 111 kk (ustalenia w tym przedmiocie prokurator poczynił także w wyniku zwrotu sprawy w trybie art. 345 § 1 kpk), wskazuje na potrzebę oceny względności ustaw – polskiej i miejsca przestępstwa, w aspekcie potrzeby ustalenia, czy wg. prawa angielskiego nie doszło do przedawnienia karalności czynów.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego a wbrew stanowisku obrońcy, kwestia przedawnienia nie podlega badaniu w ramach art. 111 kk. Treść § 1 tego przepisu jednoznacznie wskazuje, że warunkiem odpowiedzialności za czyn popełniony za granicą jest to, by stanowił on przestępstwo w miejscu jego popełnienia. To powoduje, że w ramach wskazanego przepisu badaniu podlegają te okoliczności, które przesądzają o winie, tj. wiek sprawcy, czy jego poczytalność a także okoliczności wyłączające bezprawność czynu. Tym samym, poza zakresem oceny (badania) pozostają te okoliczności, które nie decydują o przestępności czynu a jedynie o możliwości skazania.

Przedawnienie jest okolicznością wyłączającą karalność a nie przestępność czynu, co powoduje, że nie podlega ono ocenie w warunkach art. 111 kk (tak m. in. D. Zając Odpowiedzialność karna za czyny popełnione za granicą, Wolters Kluwer, Kraków 2017, s. 452).

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny nie podziela odmiennych wniosków obrońcy wynikających z założenia, że przesłanka podwójnej karalności powinna być analizowana in concreto i to pomimo tego, że pogląd ten znajduje zwolenników zarówno wśród przedstawicieli doktryny, jak i orzecznictwie.

Niezależnie od powyższego podnieść należy, że prawo angielskie zasadniczo nie zna instytucji przedawnienia i zastosowanie znajduje tam zasada nullum tempus occurrit regi, co oznacza, że czas nie biegnie przeciw Koronie (time never runs against the Crown). Postępowania karne w Wielkiej Brytanii prowadzone są na rzecz Korony a sprawy o przestępstwa inicjowane aktem oskarżenia, prowadzone są w imieniu Królowej.

Limit czasowy w procedowaniu obowiązuje wyłącznie w stosunku do przestępstw podlegających rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym przez sądy magistralne (sekcja 127 ustawy z 1980r. o sądach magistralnych), gdy czyny zarzucone oskarżonemu, wobec ich ustawowego zagrożenia wg. prawa miejsca popełnienia, nie podlegają rozpoznaniu w takim trybie a na podstawie aktu oskarżenia. W postępowaniach prowadzonych na takiej podstawie nie obowiązują natomiast limity

	<p>czasowe do wniesienia i popierania oskarżenia (K. Banasik, Przedawnienie w prawie karnym w systemie kontynentalnym i anglosaskim, Lex Wolters Kluwer, Warszawa 2013).</p> <p>Wskazać w końcu należy, że do przestępstw popełnionych przez oskarżonego w L. a kwalifikowanych z Ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii znajduje zastosowanie art. 113 kk, ich ściganie stanowi bowiem realizację przez Polskę zobowiązań międzynarodowych (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 28 stycznia 2016r. I KZP 15/15).</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Wniosek	
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Omówiono wyżej.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	<p>CZYN III (pkt 4. wyroku)</p> <p>Sąd Okręgowy w ramach III zarzutu aktu oskarżenia przypisał oskarżonemu przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii</p>

	<p>w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk ustalając datę czynu na okres od początku 1999r. do co najmniej końca listopada 2000r. Z odzwierciedlonych w opisie czynu ustaleń wynika, że w okresie tym oskarżony uczestniczył w obrocie kilogramem marihuany, przyjmując ten środek podczas <u>dwóch</u> transakcji, każda po 0,5 kg.</p> <p>Z ustaleń Sądu opartych na zeznaniach świadka M. H. (1) wynika brak możliwości doprecyzowania dat przypisanych oskarżonemu jednostkowych - dwóch transakcji.</p> <p>Oskarżony M. C. (1) urodził się (...) co oznacza, że w dniu (...) ukończył 17 lat i od tej daty może ponosić odpowiedzialność na zasadach określonych w kk – art. 10 § 1 kk. Przypisany oskarżonemu czyn obejmuje natomiast okres od początku 1999r. Skoro materiał dowodowy sprawy nie pozwala doprecyzować daty żadnej z dwóch ujętych w opisie czynu transakcji, to przy zastosowaniu reguły in dubio pro reo przyjęć należy, że miały one miejsce w czasie, gdy z uwagi na wiek oskarżony nie ponosił odpowiedzialności na zasadach określonych w kodeksie karnym.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Sąd był zobligowany do uwzględnienia wskazanej okoliczności z urzędu, ponieważ skutkuje ona bezwzględną przesłanką odwoławczą z art. 17 § 1 pkt 11 kpk.</p> <p>Z uwagi na wiek oskarżonego, za czyn przypisany w pkt 4 powinien on odpowiadać na zasadach określonych w Ustawie z 26 października 1982r. o postępowaniu w sprawach nieletnich. Z art. 1 § 1 pkt 2 i 3 przywołanej ustawy wynika jednak, że jej przepisy, w zakresie postępowania w sprawach o czyny karalne mają zastosowanie do osób, które dopuściły się takiego czynu po ukończeniu lat 13, ale nie ukończyły lat 17, natomiast przewidziane tam środki wychowawcze lub poprawcze są wykonywane nie dłużej niż do ukończenia przez sprawcę 21 lat. Uwzględniając okoliczność, że w dacie rozstrzygnięcia przez Sąd Apelacyjny oskarżony ukończył 37 lat brak było warunków do przekazania sprawy w zakresie tego czynu sądowi rodzinnemu właściwemu wg. przepisów przywołanej ustawy</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>Rozstrzygnięcia zawarte w punktach: od 1 do 3, od 5 do 6, od 8 do 18, 20 i 21.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Uzasadniono wyżej;</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><u>-uchylono orzeczenia o karach łącznych zawarte w punktach 23 i 24,</u></p> <p>- zmieniono rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4. a dotyczące czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie III poprzez doprecyzowanie daty czynu, wyrok w tym zakresie uchylono i umorzono postępowanie;</p> <p>- zmieniono rozstrzygnięcie z punktu 19 wyroku, co do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XIV poprzez uniewinnienie oskarżonego;</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Uzasadniono wyżej;</p>	

<p><u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p><u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u></p>	

1.1.	Omówiono wyżej przy zmianie;	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
Jw.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy;		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy;		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. IV.	Wobec zmiany wyroku w zakresie rozstrzygnięcia co do dwóch czynów a w konsekwencji wyeliminowania kar za te czyny orzeczonych z	

	<p>podstawy wymiaru kar łącznych, sąd odwoławczy zobligowany był do ich nowego ukształtowania co uczynił w oparciu o zasadę tożsamy z zastosowaną przez Sąd Okręgowy;</p> <p>Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej przez sąd odwoławczy zaliczono okres tymczasowego aresztowania oskarżonego, przy czym został on prawidłowo wskazany w treści postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 grudnia 2019r. (k. 5999-6000).</p>
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V.	zasądzono od oskarżonego koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym - wobec zmiany wyroku - ustalono nową opłatę za obie instancje – art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 6, art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych

7. PODPIS
Ewa Gregajtys
Jerzy Leder Rafał Kaniok

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia z pkt. 1 do 6, 8 do 21, 23 do 26;	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana